

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11447/2555

นายกาญจน์พงษ์ เชื้อคำฟูโจทก์ นายสมพงษ์ แววงาม กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.อ. มาตรา 264, ป.วิ.อ. มาตรา 216,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ.

มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองฎีกาขอให้กลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 โดยให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง แต่ระหว่างฎีกา

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้อง ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ถอนฟ้องเฉพาะความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงและให้จำหน่ายคดีในความผิดฐานดังกล่าวตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) และกำหนดโทษจำเลยทั้งสองในความผิดตาม ป.อ. มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก, 83 ดังนี้ หากจำเลยทั้งสองไม่เห็นด้วยกับคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้จำหน่ายคดีในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง โดยเห็นว่าศาลชั้นต้นต้องยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงดังที่จำเลยทั้งสองฎีกา จำเลยทั้งสองขอที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นดังกล่าวไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 แต่จำเลยทั้งสองไม่อุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้น กลับฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว ฎีกาของจำเลยทั้งสองจึงเป็นฎีกาที่ไม่ได้คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 264, 268, 341 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก, (ที่ถูก มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก) 341 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน ระหว่างฎีกา โจทก์ยื่นคำร้องว่า โจทก์และจำเลยทั้งสองตกลงกันได้แล้ว โจทก์ไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองอีกต่อไป ขอลงคำฟ้อง จำเลยทั้งสองไม่ค้าน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดเกี่ยวกับเอกสารและฉ้อโกง เมื่อความผิดฐานฉ้อโกงเป็นความผิดต่อส่วนตัวและโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องก่อนคดีถึงที่สุด จึงให้จำหน่ายคดีเฉพาะความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ส่วนความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารปลอมนั้น เป็นความผิดต่อแผ่นดินจึงไม่ระงับไปเพราะเหตุถอนฟ้อง และเนื่องจากศาลยังมิได้กำหนดโทษในข้อหาดังกล่าว จึงเห็นควรพิจารณาโทษเฉพาะข้อหาความผิดดังกล่าวอีกครั้งในคำพิพากษา ต่อมาศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก

ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน แต่จำเลยทั้งสองเป็นผู้ร่วมกันปลอมเอกสารนั้นเอง ให้ลงโทษฐานใช้เอกสารปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก แต่กระหนเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 3,000 บาท พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า จำเลยทั้งสองตกลงที่จะผ่อนชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์จนเป็นที่พอใจแล้ว และโจทก์ไม่ติดใจที่จะดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองอีกต่อไป พฤติการณ์จึงไม่ร้ายแรง ประกอบกับจำเลยทั้งสองไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน เห็นควรให้โอกาสกลับตัวเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสองฎีกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยทั้งสองฎีกาขอให้ศาลฎีกาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 โดยให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงนั้น เห็นว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำเลยทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก 341 ประกอบมาตรา 83 โดยให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ระหว่างฎีกา โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้อง ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ถอนฟ้องเฉพาะความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงและให้จำหน่ายคดีในความผิดฐานดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ต่อมาศาลชั้นต้นกำหนดโทษจำเลยทั้งสองในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 ดังนี้ หากจำเลยทั้งสองไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้จำหน่ายคดีในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงโดยเห็นว่าศาลชั้นต้นต้องยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงดังที่จำเลยทั้งสองฎีกา จำเลยทั้งสองชอบที่ใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 แต่จำเลยทั้งสองไม่อุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้น กลับฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว ฎีกาของจำเลยทั้งสองจึงเป็นฎีกาที่ไม่ได้คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาจำเลยทั้งสอง

องค์คณะ

มนตรี ศรีเอี่ยมสะอาด · สุรศักดิ์ ศิริวิเชียร · สมสันต์ ศุภศาสตรสิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/11447/2555>